

Sygn. akt: VIII C 1316/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 5 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 roku we W.

sprawy z powództwa G. W. (1)

przeciwko Z. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda G. W. (1) na rzecz pozwanego Z. M. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 września 2012 r. powód G. W. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego Z. M. kwoty 16.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 20 stycznia 2010 r. przelał na konto pozwanego kwotę 16.500 zł tytułem pożyczki. Wskazał, iż pozwany potrzebował środków finansowych na cele związane z zorganizowaniem myjni samochodowej, w której pracował. Podał, iż wielokrotnie zwracał się o zwrot pożyczonej sumy, jednakże pozwany odmawiał tłumacząc się brakiem pieniędzy. Pismem z dnia 21 sierpnia 2012 r. wezwał pozwanego do zwrotu pożyczki. W odpowiedzi pozwany zakwestionował obowiązek zwrotu wskazując, iż sam w 2008 r. pożyczył powodowi przedmiotową sumę, a przelew z 2010 r. stanowił wyłącznie jej zwrot. Powód zaprzeczył, jakoby sytuacja taka miała miejsce.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zaprzeczył, jakoby strony związane były umową pożyczki opisaną w treści pozwu. Podał, iż sam w maju 2008 r. pożyczył powodowi kwotę 16.500 zł z obowiązkiem zwrotu po upływie 1 roku. Powód dopiero w 2010 r. wywiązał się z umowy przelewając kwotę 16.500 zł. O powyższym świadczył również wskazany tytuł przelewu: „wpłata”. Pozwany podał nadto, iż przed udzieleniem pożyczki powodowi pracował za granicą i zdołał zaoszczędzić znaczną sumę pieniędzy. Powód o fakcie tym wiedział i dlatego zwrócił się do niego z prośbą o pożyczkę na zakup samochodu i części samochodowych. Pozwany wskazał, iż myjnia samochodowa, w której pracował, należała do jego matki i działała już od dnia 1 grudnia 2009 r. Przed tą datą była zaś całkowicie wyposażona i pozwany nie miał potrzeby pożyczania środków na jej zorganizowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W maju 2008 r. pozwany Z. M. wręczył powodowi G. W. (2) kwotę 16.500 zł tytułem pożyczki na cele związane z prowadzoną przez powoda działalnością związaną z handlem częściami samochodowymi. Powód i pozwany przeliczyli wręczaną kwotę. Powód zobowiązał się zwrócić pożyczkę po upływie 1 roku.

Dowód: -zeznania świadka T. D., płyta CD, k. 50;

-przesłuchanie pozwanego Z. M., płyta CD, k. 50.

Pozwany przed 2008 r. pracował w Anglii i Irlandii. Zarobione pieniądze trzymał na rachunku bankowym, w gotówce w domu oraz częściowo zainwestował w samochody.

Dowód: -przesłuchanie pozwanego Z. M., płyta CD, k. 50.

Od dnia 1 grudnia 2009 r. matka pozwanego W. M. prowadzi działalność gospodarczą- myjnię samochodową o nazwie (...) Myjnia (...) + kosmetyka samochodowa.

Dowód: -zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, k. 28.

Przed rozpoczęciem działalności myjnia ta była wyposażona we wszystkie niezbędne urządzenia. Pozwany pracował w myjni, pomagał ją prowadzić.

Dowód: -przesłuchanie pozwanego Z. M., płyta CD, k. 50.

W dniu 21 stycznia 2010 r. na rachunek pozwanego wpłynęła kwota 16.500 zł przelana przez powoda. W tytule przelewu powód wskazał „wplata”.

Dowód: -wyciąg z rachunku bankowego, k. 25.

W dniu 21 sierpnia 2012 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 16.500 zł w terminie do dnia 7 września 2012 r. Wskazał, iż kwota ta stanowiła udzieloną pozwanemu w dniu 20 stycznia 2012 r. pożyczkę.

W odpowiedzi pozwany odmówił zwrotu wskazując, iż sam pożyczył w 2008 r. powodowi przedmiotową kwotę, a dokonany w dniu 20 stycznia 2012 r. przelew stanowił jedynie zwrot udzielonej powodowi pożyczki.

Dowód: -pismo z dnia 21.08.2012 r., k. 18;

-pismo z dnia 7.09.2012 r., k. 19.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód G. W. (2) domagał się zapłaty przez pozwanego Z. M. kwoty 16.500 zł wywodząc swoje roszczenie z łączącej strony umowy pożyczki zawartej w styczniu 2010 r. Pozwany zaprzeczył wskazanym w pozwie okolicznościom wskazując, iż przelana na jego rzecz suma stanowiła zwrot pożyczonej w 2008 r. przez niego powodowi kwoty.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Forma pisemna została zastrzeżona dla celów dowodowych, co w myśl przepisu art. 74 § 1 k.c., wyklucza przeprowadzenie dowodu ze świadków oraz dowodu z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności, chyba, że strony wyrażą na powyższe zgodę (art. 74 § 2 k.c.). Zgoda taka może być również wyrażona per facta concludentia (por. uchwała SN z 20.11.1981, III CZP 40/81). W świetle powyższego Sąd na podstawie art. 299 k.p.c., przeprowadził

dowód z przesłuchania stron. Uwzględnił również wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka T. D. na okoliczności zgłoszone przez pozwanego.

Po analizie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś treści przedłożonych dokumentów w postaci wyciągu z rachunku bankowego pozwanego, a także zeznań świadka T. D., Sąd doszedł do przekonania, iż brak było dostatecznie uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż powoda łączyła z pozwanym umowa pożyczki opisana w treści pozwu. Z przedłożonych dokumentów nie sposób bowiem wyprowadzić jednoznacznych wniosków w tym zakresie. Przedłożony wyciąg z rachunku bankowego dowodził jedynie przekazania pozwanemu przez powoda środków finansowych na kwotę 16.500 zł, nie wskazywał zaś na podstawę takiego przysporzenia. Niewystarczająca do wykazania twierdzeń pozwu była również treść pisma powoda z dnia 21 sierpnia 2012 r., jako że wynikał z niego wyłącznie fakt wezwania pozwanego do zapłaty, nie zaś fakt istnienia opisanego w nim stosunku prawnego. Wersję powoda, opartą w istocie wyłącznie na wzruszalnych domniemaniach faktycznych, skutecznie obaliły zaś dostarczone przez pozwanego dowody- dowód z zeznań świadka T. D. oraz dowody z dokumentów, które w całości podważały wersję powoda o rzekomym celu pożyczki, jakiej miał udzielić pozwanemu.

Świadek T. D. zeznał zaś, iż był obecny przy wręczaniu w 2008 r. pieniędzy powodowi przez pozwanego. Wskazał, że dotyczyło to kwoty „około 16.000 zł”. Zeznał z całym przekonaniem, że przyjmujący kwotę powód nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, a pieniądze zostały przeliczone dwukrotnie. Sąd, wbrew zarzutom powoda, zeznania te ocenił jako wiarygodne i bezstronne. Wiarygodności tej podważał bowiem fakt, że świadek rozmawiał z pozwanym przed procesem, a także fakt, iż pewnych szczegółów nie pamiętał. Nie sposób bowiem wymagać, ażeby świadek odtwarzał z detalami przebieg zdarzenia, które miało miejsce przed pięcioma laty. Wskazać przy tym należy, iż wybiórczość zeznań świadka nie dotyczyła jedynie elementów istotnych dla powoda, ale również i dla pozwanego- chociażby w zakresie wręczanej kwoty. Powyższe tym bardziej, w ocenie Sądu, uwiarygodniało całość zeznań. Wątpliwości, zdaniem Sądu, mogłyby wzbudzić sytuacja przeciwna, jako że mogłyby to rodzić podejrzenie, iż świadek, chcąc wypełnić lukę w pamięci, konfabuluje. Nadmienić również należy, iż świadek jest osobą obcą dla stron i nie miał interesu zeznawania na korzyść lub niekorzyść którejkolwiek z nich. Treść tychże zeznań uprawdopodobniała z kolei wersję prezentowaną przez pozwanego i obalała tym samym wersję powoda stworzoną, w ocenie Sądu, wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Mając zatem na uwadze powyższe, jako że powód nie wykazał twierdzeń pozwu zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Wobec faktu, iż pozwany wygrał proces w całości, Sąd- w punkcie II wyroku- zasądził na jego rzecz od powoda kwotę 2417 zł tytułem poniesionych kosztów procesu, na którą składają koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.